

Arrest

nr. 78 846 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2011 dienen verzoekster en haar echtgenoot een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ze verklaarden het Rijk te zijn binnengekomen op 31 oktober 2011.

Uit het Eurodac-verslag van 3 november 2011 is gebleken dat van verzoekster en haar echtgenoot vingerafdrukken genomen werden in Polen op 8 augustus 2011, alwaar zij een asielaanvraag hebben ingediend.

Verzoekster en haar echtgenoot worden op 14 december 2011 gehoord teneinde een terugnameverzoek te kunnen richten aan de Poolse autoriteiten.

1.2. Op 4 januari 2012 wordt aan de Poolse autoriteiten gevraagd om verzoekster en haar echtgenoot terug te nemen overeenkomstig artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.3. Op 5 januari 2012 heeft Polen uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoekster en haar echtgenoot, alsook met die van hun kinderen.

1.4. Op 9 januari 2012 dienen verzoekster en haar gezin samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 19 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hiertegen stellen verzoekster en haar echtgenoot beroep in bij afzonderlijk verzoekschrift.

1.6. Op 19 januari 2012 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde (...) geboren te (...) , op (in) 15.10.1988 van nationaliteit : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene, haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 03.11.2010 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08.08.2011 asiel vroeg in Polen. De betrokkene bevestigde dit tijdens haar verhoor, stelde dat ze de beslissing inzake haar asielaanvraag niet afwachtte en op 30.10.2011 vanuit Polen doorreisde naar België. De betrokkene verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. Op 04.01.2012 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 05.01.2012 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg, nadat ze eerder asiel vroeg in Polen (vraag 18) en of ze redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat, Polen, zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene antwoordde dat ze naar België kwam op aanraden van familie en burens in Tsjetsjenië. Ze stelde geen redenen te hebben die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We merken op dat Polen op 05.01.2012 instemde met de terugname van de betrokkene en de behandeling van haar asielaanvraag op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de asielaanvraag van de betrokkene in Polen nog niet definitief werd afgesloten en dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die

voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. We benadrukken dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen vrees uitte tegenover de Poolse instanties en geen melding maakte van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf als asielzoeker in Polen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde naast haar echtgenote en kinderen nog twee in België verblijvende familieleden te hebben (een schoonzus en een tante van haar echtgenoot). Deze familieleden kunnen echter niet worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven door artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet van toepassing zijn. We wijzen er ook op dat de betrokkene de aanwezigheid van deze familieleden niet aanhaalde als een reden voor haar keuze voor België als asielland. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat zijzelf en haar dochter gezondheidsproblemen hebben. De betrokkene diende op 09.01.2012 een aanvraag in voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. De bevoegde diensten beoordeelden deze aanvraag op 19.01.2012 als onontvankelijk. Op grond van de verklaringen van de betrokkene terzake en de elementen van het dossier van de asielaanvraag van de betrokkene is er geen enkele aanleiding om te stellen dat problemen inzake de gezondheid van de betrokkene of van haar gezinsleden vanwege hun aard een overdracht aan de Poolse instanties zouden verhinderen. Polen zette de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen aan asielzoekers in nationale wetgeving om. De Belgische instanties gaan er van uit dat Polen deze regelgeving respecteert. Er is dan ook geen grond om te stellen dat de betrokkene en haar gezinsleden in Polen niet de nodige medische zorgen zouden ontvangen en dat een overdracht aan Polen omwille van redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties.”

1.7. Op 19 januari 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.8. Per aangetekend schrijven gedateerd op 28 januari 2012 dienen verzoekster en haar gezin een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht alsook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoekster betoogt als volgt:

“EERSTE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORG-VULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING 1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op vol doende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens

als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463; De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslis sing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoeg van recht dit niet gebeurd is in casu. 2. “Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechts/eer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.c., nr. 106). In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning: “Que, pour qu’une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève Il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74). 3. In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tjetjenië s en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij zich bij het nemen van een nieuwe beslissing niet zomaar exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of nog de afwezigheid van een geldig paspoort en/of geldig visum. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen. Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 5 EVRM merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog volledig voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, met name dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag en niet de Belgische autoriteiten. Verzoekster lijkt haar betoog toe te spitsen op een afwijzing ten gronde van haar asielaanvraag, wat in casu evenwel niet aan de orde is. Het gehele betoog van verzoekster, waarbij zij stelt te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst, heeft betrekking op de inhoud van haar asielaanvraag, die evenwel beoordeeld dient te worden door de Poolse autoriteiten. De bestreden beslissing strekt er enkel toe vast te stellen dat niet België, doch Polen de asielaanvraag van verzoekster dient te behandelen. Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing zou verwijzen naar 'vorige beslissingen' of naar 'de afwezigheid van bepaalde documenten', wat geenszins het geval is.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven zal de asielaanvraag behandeld worden door Polen:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene, haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 03.11.2010 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08.08.2011 asiel vroeg in Polen. De betrokkene bevestigde dit tijdens haar verhoor, stelde dat ze de beslissing inzake haar asielaanvraag niet afwachtte en op 30.10.2011 vanuit Polen doorreisde naar België. De betrokkene verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. Op 04.01.2012 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 05.01.2012 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg, nadat ze eerder asiel vroeg in Polen (vraag 18) en of ze redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat, Polen, zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene antwoordde dat ze naar België kwam op aanraden van familie en burens in Tsjetsjenië. Ze stelde geen redenen te hebben die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We merken op dat Polen op 05.01.2012 instemde met de terugname van de betrokkene en de behandeling van haar asielaanvraag op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de asielaanvraag van de betrokkene in Polen nog niet definitief werd afgesloten en dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. We benadrukken dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen vrees uitte tegenover de Poolse instanties en geen melding maakte van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf als asielzoeker in Polen, die

zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde naast haar echtgenote en kinderen nog twee in België verblijvende familieleden te hebben (een schoonzus en een tante van haar echtgenoot). Deze familieleden kunnen echter niet worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven door artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet van toepassing zijn. We wijzen er ook op dat de betrokkene de aanwezigheid van deze familieleden niet aanhaalde als een reden voor haar keuze voor België als asielland.”

Met haar betoog waarom zij vreest voor een terugkeer naar haar land van herkomst maakt verzoekster niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten haar asielaanvraag niet correct zullen behandelen of haar zullen onderwerpen aan een behandeling strijdig met het bepaalde in artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing heeft voorts geen uitstaans met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat verzoekster hier niet dienstig kan naar verwijzen. Evenmin kan dienstig verwezen worden naar de schending van artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet, vermits dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft en waarmee de bestreden beslissing evenmin uitstaans heeft.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt dat het aan verweerder toekomt zodra een vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van dezelfde wet, een asielaanvraag indient, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over te gaan tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Verweerder dient, wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat te richten met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder heeft gehandeld overeenkomstig hetgeen is voorzien in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de Europese richtlijn 2004/83/EG, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging alsook schending van het fair play-beginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL; SCHENDING EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG SCHENDING ART. 48/3 EN ART. 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORG-VULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL
De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. De overheid dient thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom aan verzoekster niet de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenie diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan gezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM) en anderzijds verzoekster geenszins ook kan teruggestuurd worden naar Polen (zie vierde middel). Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt aangezien verzoekster twee minderjarige kinderen heeft. Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn

persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensen rechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. 5 Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoekster bevel te geven om het grond gebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad. Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoeker tal van problemen in het thuisland werden gemeld, en een aanvraag art 9 TER VW werd ingediend wegens de erbarmelijke medische toestand van het kind van verzoekster, zowel psychisch als fysisch, waarin het verkeert. Ondertussen werd tevens een aanvraag art. 9 TER VW ingediend op basis van de slechte medische toestand van de man van verzoekster. Verzoekster dreigt thans op een moment dat verzoekster twee minderjarige kinderen heeft en één van deze kinderen evenals haar man in slechte medische toestand verkeert, gerepatrieerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met de menselijke waardigheid. Minstens dient de beslissing betreffende de aanvraag art 9 TER VW, waarbij verzoeker desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus de bevelen om het grond - gebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.”

2.7. Waar verzoekster wijst op de richtlijn 2004/83/EG over de subsidiaire beschermingsstatus, daargelaten de vraag of dergelijke uiteenzetting voldoet aan de vereisten om te kunnen spreken van een middel, en zij nogmaals verwijst naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit duidelijk blijkt dat de thans bestreden beslissing geen uitstaans heeft met een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster en aldus niet dienstig kan verwezen worden naar de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of naar de richtlijn 2004/83/EG aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst er nogmaals op dat de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster aan Polen toekomt, dat verzoekster zich naar deze lidstaat dient te begeven en dat niets er op wijst dat de Poolse autoriteiten de asielaanvraag van verzoekster niet correct zullen behandelen.

Waar verzoekster nogmaals de schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging aanvoert, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

Waar verzoekster nog wijst op het gegeven dat zij minderjarige kinderen heeft zodat de verplichting om het grondgebied te verlaten uitwerking dient te verliezen, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat ook verzoeksters echtgenoot en minderjarige kinderen het bevel hebben gekregen om zich naar Polen te begeven voor de behandeling van de asielaanvraag. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk waarom het gegeven dat zij twee minderjarige kinderen heeft, de verwerende partij verhindert kennelijk redelijk te oordelen dat Polen de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag en dat het gezin zich aldus naar daar dient te begeven.

In verband met de medische problemen waarnaar verzoekster verwijst, stelt de Raad vast dat verzoekster en haar gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter hebben ingediend op 9 januari 2012, die op 19 januari 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Hiertegen hebben verzoekster en haar gezin een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend, gekend onder rolnummer 89 336. De Raad wijst erop dat inzake dit beroep de nietigverklaring werd bevolen van de beslissing van 19 januari 2012 (RvV 5 april 2012, nr. 78 844). Derhalve wordt de aanvraag van 9 januari 2012 opnieuw hangende.

In zoverre verzoekster echter de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat zij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dient gesteld dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst er eerstens op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verder dient ook gewezen op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

“(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gegeven dat verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij beroep heeft ingesteld bij de Raad, die de voormelde beslissing heeft vernietigd, kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, een vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de verwerende partij over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen opnieuw een beslissing dient te nemen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster over een verblijfsrecht beschikte op het ogenblik dat zij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. Verzoekster toont dit evenmin aan. De rechtstoestand van verzoekster, met name haar illegaal verblijf in België, wordt aldus niet gewijzigd door een eventuele vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verweerder opnieuw dient te beslissen over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij een vernietiging verhindert niet dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten is/wordt afgegeven. Deze aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster brengt evenmin iets in tegen volgende motivering in de bestreden beslissing: *“Op grond van de verklaringen van de betrokkene terzake en de elementen van het dossier van de asielaanvraag van de betrokkene is er geen enkele aanleiding om te stellen dat problemen inzake de gezondheid van de betrokkene of van haar gezinsleden vanwege hun aard een overdracht aan de Poolse instanties zouden verhinderen. Polen zette de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen van asielzoekers in nationale wetgeving om. De Belgische instanties gaan er van uit dat Polen deze regelgeving respecteert. Er is dan ook geen grond om te stellen dat de betrokkene en haar gezinsleden in Polen niet de nodige medische zorgen zouden ontvangen en dat een overdracht aan Polen omwille van redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze zou hebben vastgesteld dat er geen gronden zijn om te stellen dat een overdracht aan Polen omwille van redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. De Raad wijst er bovendien op dat verzoekster en haar echtgenoot, wanneer in het kader van het Dublinonderzoek gevraagd wordt of er specifieke redenen zijn waarom zij precies in België een asielaanvraag willen indienen (en dus niet in Polen) en of er redenen zijn die zich verzetten tegen een behandeling in Polen, geen enkele opmerking hebben gemaakt betreffende problemen van beschikbaarheid van medische zorgen in Polen (gehoorverslagen van verzoekster en haar echtgenoot van 14 december 2011, vraag 19, 20, 21). Er zijn derhalve geen objectieve elementen voorhanden waaruit zou kunnen blijken dat een overdracht naar Polen niet zou kunnen plaatsvinden omdat de medische behandelingen voor het gezin daar niet beschikbaar of toegankelijk zouden zijn.

Verzoekster en haar gezin hebben daarnaast, na het treffen van de bestreden beslissing, met name bij schrijven van 28 januari 2012, een tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met gegevens die hem op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet bekend waren. De

Raad verwijst voorts naar zijn bespreking hoger. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 15 sub c van de richtlijn 2004/83/EG, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“DERDE MIDDEL SCHENDING ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/83/EG SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Ingoetsetië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van vluchtelingen uit Tjetjenië zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid hen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten>, 2008/08/ Noordelijkekaukasus --- 1 1-08-2008.html). Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffen de de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster — en zijn vrouw en kinderen - louter al door zijn/hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt/lopen. 6 Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grond gebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. In deze beoordeling dient ten volle in rekening gebracht te worden dat verzoekster nog vijf minderjarige kinderen heeft, en dus niet kan verlangd worden dat hij zich thans van het Belgische grondgebied zou gaan verwijderen met totale onzekerheid inzake zijn toekomst hierdoor de kinderen in gevaar brengend en bovendien totale onzekerheid inzake de evolutie van de ziekte-toestand van zijn echtgenote. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie verzoekster, zo o.m. de aanwezigheid van twee minderjarige kinderen en de slechte medische toestand van verzoekster waarvoor art. 9 TER VW is ingediend geworden, in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat bovendien ook nooit de slechte medische toestand van het kind van verzoekster is onderzocht geworden, aangezien deze aanvraag art. 9 TER VW in de stilaan kenmerkende stijl van verwerende partij werd afgewezen op grond van de standaardargumentatie dat het medisch attest niet zou voldoen aan de wettelijke voorwaarden (quod non).”

2.9. Waar verzoekster haar betoog andermaal toespitst op een terugwijzing naar haar land van herkomst, verwijst de Raad naar zijn bespreking van voorgaande middelen waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster niet teruggestuurd wordt naar haar land van herkomst, maar wel naar Polen en dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk is nagegaan of er gegevens voorhanden zijn waardoor een terugname door Polen een schending zou kunnen inhouden van artikel 3 EVRM, hetgeen niet het geval is. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken vervat in het administratief dossier. De persoonlijke situatie van verzoekster werd wel degelijk in overweging genomen. Waar verzoekster verwijst naar de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar de bespreking van het vorig middel. Het betoog van verzoekster kan geen afbreuk doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, dit artikel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij haar kritiek zoals geuit in de vorige middelen in essentie herhaalt, waarbij hierboven reeds gesteld werd dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Verzoekster maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een vierde en vijfde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht alsook schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, van de rechten van verdediging alsook schending van de materiële motiveringsplicht. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

Verzoekster betoogt als volgt:

“VIERDE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET 7 SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORG VULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een beweerde asiel aanvraag in Polen en geoordeeld dat verzoekster naar Polen dan maar dient terug te keren om daar de afloop van deze asielaanvraag af te wachten. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratuit zomaar te gaan baseren op een toestand van jaren geleden die geenzins rekening houdt met de actuele toestand. De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tjetjeense en naburige vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen. De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel, net als er geen rekening wordt gehouden met de ziekte-toestand van het kind van verzoekster én dit van verzoekster zelf, het gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit de Kaukasus op een menswaardige medische behandeling in Polen. De argumentatie dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet draagkrachtig, in die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend, doch algemeen wordt aangenomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de mensenwaardige behandeling die zij daar dienen te ondergaan. In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië dezelfde en is er totaal mensenwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet. Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze schrijnende situatie, en kan zich er niet mee vergenoegen om zonder onderzoek

te stellen dat alles wel in orde zal zijn omdat dit zo zou moeten zijn. Er dient meer specifiek gewezen te worden op de bijzondere situatie van de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken, die thans gezien de samenwerking 8 tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen. De situatie bestaat erin dat Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witrussische grens worden gehouden, waarbij er geen voldoende voorzieningen zijn en de Russische overheid Vrij spel krijgt om haar in vloed uit te oefenen via infiltraties en ontvoeringen door allerlei diensten. Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen uit Tjetjenië, dat deze ook effectief, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden. Niets van dit alles. De loutere bewering dat verzoekster haar asielaanvraag correct behandeld zal worden in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien haar afkomst uit Tjetjenië is nu al zeker dat hij deze NIET zal krijgen. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoekster in Polen een correcte afhandeling zal kennen. Het is in Polen immers schering en inslag is dat Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden ook waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van vluchtelingen uit Tjetjenië in Tiraspol, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM aan de orde. Dit totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete behandeling van vluchtelingen uit Tjetjenië, heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheids beginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.

VIJFDE MIDDEL Schending van art. 3 EVRM. Schending rechten van verdediging. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). In de bestreden beslissing wordt zomaar gratis gesteld dat aangezien verzoekster al een aanvraag tot asiel indiende in Polen, het land van terugname Polen is en voor het overige zomaar aangenomen dat er geen beletsel is voor verzoekster om naar Polen terug te keren. Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na haar aankomst, dit gezien de vervolging van Tjetjeense vluchtelingen in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd. Het is de realiteit dat zonder onderscheid in Tjetjenië, en zelfs tot in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord; De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekster en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekster en haar gezin naar Polen te beoordelen. Het is van algemene bekendheid dat het regime verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord. Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime met toestemming van de russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages. Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aan -gekondigd voordat verzoekster en haar gezin in België mogen blijven. Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekster niet het slachtoffer zal worden van wreedheden en onterechte behandelingen. In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoekster en haar gezin naar Polen zouden teruggewezen worden. Verzoekster is destijds uit veiligheidsoverwegingen naar België gevlucht en hiernaast is er een medische problematiek in hoofd van haar kind Medna die niet zomaar kan weggemoffeld worden of waarmee geen rekening dient gehouden te worden. De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM en ontbeert elke draagkrachtige motivering."

2.11. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een onderzoek had dienen te doen omtrent de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië in Polen. Zij stelt in dit verband dat de huidige Poolse regering "samenwerkt met Rusland om Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen" en dat "Tsjetsjeense vluchtelingen en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol worden gehouden zodat de Russische overheid vrij spel krijgt" en nog dat "het schering en inslag is dat Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief worden meegenomen door Russische geheime

diensten.” De Raad kan enkel opmerken dat verzoekster zware beschuldigingen uit ten aanzien van een lidstaat van de Europese Unie, doch nalaat ook maar enig begin van bewijs voor haar beweringen aan te brengen. Uit verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat zij persoonlijk geen problemen gekend heeft in Polen. Wanneer haar én haar echtgenoot immers gevraagd wordt of er redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar Polen, antwoorden zij beide “geen”. Gevraagd naar een specifieke reden om in België asiel aan te vragen stellen verzoeksters echtgenoot en zichzelf slechts: “*Hoorden van Tsjetsjenen dat België het beste land is en gastvrij is voor Tsjetsjenen*” (echtgenoot) en “*Op aanraden van familie en bureu in Tsjetsjenië*” (verzoekster). De ernst van de beweringen van verzoekster thans in het verzoekschrift geuit, wordt gelet op het voorgaande onderuit gehaald, en dit nog los van de vaststelling, zoals reeds hoger aangegeven, dat zij hieromtrent geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Het betoog van verzoekster kan niet overtuigen. Daar geen gegeven voorhanden is waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat de asielaanvragen van Russische onderdanen in Polen niet correct behandeld worden is er geen reden om niet uit te gaan van het interstatelijke vertrouwensbeginsel. Verweerder kon derhalve motiveren dat “*Polen [...] de Conventie van Genève van 1951 [ondertekende] en [...] partij [is] bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/185/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.*”

Vervolgens verklaart verzoekster dat de huidige leider van Tsjetsjenië tegenstanders laat oppakken en vermoorden en dit zowel in Tsjetsjenië als in de naburige gebieden, zodat zij uit veiligheidsoverwegingen naar België is gevlucht. De Raad kan evenwel niet inzien hoe de bestreden beslissing de veiligheidssituatie van verzoekster op enigerlei wijze zou kunnen beïnvloeden en de aangevoerde bepalingen en beginselen zou kunnen schenden, nu zij stelt dat tegenstanders van het regime worden vermoord “*zelfs ongeacht waar deze zich bevinden.*” De Raad verwijst verder naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat verzoekster tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts stelde dat er geen beletselen zijn tegen een overdracht naar Polen. Verzoekster verwijst voor het overige naar “*uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV*” maar brengt hiervan geen enkel stuk aan. Ook de gratuite beweringen van verzoekster dat vluchtelingen uit de Kaukasus geen toegang hebben tot een menswaardige medische behandeling in Polen wordt door geen enkel gegeven ondersteund en kan derhalve geen afbreuk doen aan de pertinente motivering ter zake in de bestreden beslissing. Het betoog van verzoekster komt neer op gratuite beweringen waarvan zij geenszins enig begin van bewijs voorlegt en kan aldus niet overtuigen.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Zoals hoger reeds werd vastgesteld blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek tot gevolg heeft dat zij onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook de schending van de rechten van verdediging verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger dienaangaande.

2.13. De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

2.14. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vierde en vijfde middel zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER